

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomus ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Peregrinus terræ. Fasciculus Myrrhæ Siue Considerationes Variæ Super
Plagas Et Vulnera Christi D.N. Itinerarium. Seraphinus. Civis coeli

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

Tit. 1. De insinuatione & admonitione mortis, qua ratione danda &
recipienda sit

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49469](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49469)

5.
In eius vi-
sa.

Sanctus Joannes Eleemosynarius condole-
mentum morte instante dixit: Tertia pars
ex omnibus bonis mihi superest, haec quoque
deo dari pauperibus, qui sunt mihi frater
Christo.

6.
Sur. 21.
Aug.

Sanctus Ludovicus Rex Franciae testamento
sanctum Filio reliquit monitum: Fili mi, ante
eam rem diligenter incumbe, ut diligas Deum,
et carum, ne unquam peccatum aliquod commis-
eris.

7.
Sur. 17. La.

Sanctus Antonius Magnus testamento reliquit
suis hoc piissimum monitum memorare
Iesum suspirans, & hoc sanctissimum nomen
mentibus.

De insinuatione & admonitione
qua ratione danda & recipienda
sit.

Iter seu dies III.

TIT. I.

Multum interest, ut quis rite recteque
in admonitione mortis, tam is qui monetur,
qui monetur; quare de utroque breviter
dicemus.

Mors inf-
nuada in-
firmo in-
stante vita
periculo.

Quod ad primum, tria tractanda sunt: primum
quod infirmus omni ratione de morte
monendus sit, quotiescumque Judicis Medicorum
bile adest vitae periculum. Multi concurrunt
aditionem parentum suorum & amicorum, qui
in parte torpidi sunt & negligentes, sub
apparentis cuiusdam pietatis, est vera sinceritas
dicunt etenim, huiusmodi intimatione turbantur
tumor, eique mortem acciti & accelerari; & scilicet
si id verum esset, consiliarius esse, saluti que amari

longe utilius, quod paulo citius moriatur, & salvetur, quam quod tardius moriatur, & damnetur: & duobus simul concurrentibus periculis & mortis temporalis & mortis aeternae animae, necesse est, ut modo huic, quam isti succurratur, adhibeaturque remedium.

Secundum, quod adverti debet, est, praefatam admonitionem dandam esse debito tempore, quando infirmus sanae mentis viriumque compos est, ut ad felicem huius mundi abitum iure se disponere possit: quare hoc expectandum est tempus illud, quo jam in desperationem actus, rectoque rationis usu & viribus orbatus est; sed sufficit, si iudicio & opinione Medici probabilem vitae periculo laboret.

Tertium est, huiusmodi admonitionem resolute facendam esse, proponendo infirmo duntaxat proximum mortis periculum, nec ullius spei vitae mentionem faciendo; experientia namque comprobaturum est, quod, cum infirmo proponitur spes salutis corporis, totum se dedit considerationi & cooperationi illius, & vix recedat salutis animae. Non absimilis huic est casus eorum, qui moriuntur per manum Iustitiae, qui, praesens adhuc subodorant aliquam spem gratiae, & ab illa expectatione absorpti, vera resolutione animo non se disponunt ad confessionem & conversionem ad Deum. Ut igitur infirmus in negotio adeo necessario securus reddatur, a seipso hoc consilium & resolutionem capere, non ab aliis expectare deberet, supponendo, ut bene advertit S. Antonius, quod ipsamet infirmitas, ipsaque febris quando continua est, nuntius mortis est: & pro maiori infirmitate securitate, ne a passione & amore proprio seducatur, iudicando malum, quo opprimitur, esse rem magis momenti; omni, quo potest, animi fervore suam animae suae, utpote rem summam consideranda, commendare debet Confessario suo, vel alicui esse debet animo fidei ac timenti Deum, qui occurrente casu, in quo est timor & periculum probabile mortis, eundem deponere, neque humanum aut temporalem haerere periculum spectum.

Et quando adhuc est sana mentis.

Periculum mortis, nulla spes vitae proponenda est.

S. Ant. p. 1. tit. 1. c. 1.

Infirmo ad amicum fidelem, qui de periculo spectat.

Quantum in momento.

*Infirmus de
morte cer-
rior factus
recurrat
ad Deum.*

Quantum ad secundum, nempe quod ad
quo recipienda est mortis intimatio; primum
infirmus facere debet, est, ut subito recurrat
& ad sanctissimam Virginem, exorando Deum
concedat vires, quibus tanquam verus
servus Dei infirmitatis molestias patienter
sit, dicendo eadem verba, quae Christus
ad mortem iturus dixit: *Pater, venit hora,
fida filium tuum, ut filius tuus clarificet te.* O
aeternae, jam appropinquavit hora illa per te
determinata, qua praesentem vitam desere,
futuram inchoare debeo. *Venit hora, finis
ris, aeternitatis principium, succurre mihi
gratia, dando mihi tui sancti luminis claritate
ut juxta debitum meum in praesentii occasione
sanctum tuum honorare ac glorificare valeam.*

*Recipiat
mortis nū-
cium hila-
ri corde.*

cundo ea animi promptitudine hanc admo-
seu insinuationem mortis acceptare debet, ut
acciperet ex ore Dei, qui ita disponit pro
placito in nostrum bonum & emolumentum
ei fastidium ingerere debet, quod non
dispositus veluti optaret, quia, juxta S. Aug.
doctrinam, solus ille actus, quo mortem
Deum acceptare contentus est, & quia ita
& jubet voluntas Dei sanctissima, optimus
talis, ut ex se solo sufficientissima sit dispo-
mortem. Unde dices cum David: *Paratum
meum Deus, paratum cor meum, cantabo, &
dicam, & bis cum eodem sancto Propheta
petes: Paratum cor meum, declarando te
& moti paratum esse: paratum ad adversa,
tum ad prospera, paratum ad humilia, paratum
Quadra. mia, paratum ad universa, quaecumque praesentia
cum hoc actu, hacque dispositione cantabo
in aeternum.*

Psal. 22.

S. Bernar.

serm. 2. in

Quadra.

Monitus de

morte renū-

cies Mundi

negotii.

petes: *Paratum cor meum, declarando te
& moti paratum esse: paratum ad adversa,
tum ad prospera, paratum ad humilia, paratum
Quadra. mia, paratum ad universa, quaecumque praesentia
cum hoc actu, hacque dispositione cantabo
in aeternum.*

Tertium, quod infirmus facere debet,
subito nuncium mittat cunctis mundi negotii
clauso ostio cordis, & etiam (ubi fieri poterit)
biculi, solum invigilet, attendatque negotii
nullum deinceps dando locum visitationi

vis, neque permittendo, ut ei adsint uxor, filij
inesque personæ, quæ eo tempore infirmum in-
terum reddere, & ab unione cum Deo abstrahere
possunt. Denique optimum & rationi valdè conforme
est, ut tempore illo, excepto Confessario, Medico,
quodam Religioso, qui infirmo assistunt, & orant
pro eo, nullus alius conclave subintraret, tempusque
ad præsum, quantum vires permitterent, impen-
deretur eliciendis actibus contritionis, resignationis,
spes & charitatis, uti & desiderij alterius vitæ. &
tunc quam etiam legeretur aliquis liber spiritualis &
eretur.

Nullum
præter Pa-
tres spiri-
tuales per-
mittat in-
trare cubi-
culum suū.

Præterea infirmus hoc tempore tria considerare debet
motiva principalia, quorum intuitu non solum non
debet formidare mortem; sed eam potius desiderare:
primum, quia per mortem tollitur omnis offensâ Dei
pro peccato, quod, etiamsi veniale sit, tam grave &
periculosum malum est, ut, ne committatur illud, potius
quodlibet aliud malum cum omnibus pœnis & tor-
mentis inferni perferendum sit: quanto magis ergo
propter eandem finem mortem ultrâ acceptare debe-
ret, cum nullum aliud non peccandi adsit medium,
quam vitæ terminus. Quod si, ne peccetur, deside-
rari potest & apperi non esse, & annihilari, quanto
magis mori. Quamobrem mors à S. Ambrosio nun-
quidquam *Sepultura visioꝝum*, quia cum morte impo-
nuntur peccatis suis & terminus. Potest etiam appellari
Sepultura passionum, quia cum morte moriuntur quod-
libet inordinate nostræ passiones, quæ plurimum nos
affligunt & conturbant: *Sepultura tentationum*, quia
per mortem liber evadis ab omnibus tuis inimicis, à
Mundo, Dæmone & Carne, eorumque tentationibus.
Denique mors insuper dici potest *Sepultura tribula-
tionum*, quia cum morte cessant omnes miseræ &
perplexæ peccatorum. Non deinceps affligeris ab infir-
mitate, non à doloribus, non à frigore, non à calore,
non sitis, non à quâcunque aliâ pœnâ vitæ hujus mor-
tali propriâ.

Motiva de-
siderandi
mortem.
Primum
finis offensæ
Dei.

S. Ambros.
de bono
mor. c. 4.

Secundum
Motivum
spes videndi
sentiam: Deum.

Secundum motivum desiderandi apperendique mor-
tam est spes videndi Deum, quia amor tendit ad præ-
sentiam: Deum.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

sentiam: Amor non est contentus, nec quietus, sed
gaudeat praesentia rei amatae, & hic, juxta S. Bonaventuram, est ultimus ac perfectissimus amor.

*S. Bona. de Tanto affectu ad Deum assequere, quod sine ipsius
process. Re. non possit*: vitam praesentem aestimare vultu
lig. c. 6. tolerabilem propter absentiam visionis beatitudinis.

S. Ambros. loc. cit. Quapropter S. Ambrosius vocat mortem
tuum sepulchrum vitiorum, sed etiam sustulit
virtutum, quia eo ipso, quo anima per
liberatur ab impedimento corporis, potest
lectus gaudere perfecta rerum cognitione, &
locatas perfecto virtutum usu, ac praesentis
tellectus ad visionem, voluntas ad amorem
gaudium DEI elevari potest: ex quo letitia
mortem ex seipsa non esse malam, & solum
effici propter peccatum, quod dicitur aculeus
qualem Christus propria obtulit morte; quod
mors ante passionem Christi erat formidabile
Christum, & post Christum redditur amabile
derabilis.

Tertium motivum ad
motiv. ad *impletio*
Divina *voluntate.*
S. Chryso. *Hom. 7. ad*
pop. An-
tioc. Tertium motivum est voluntas Dei, & hanc
vultu aded efficacem est, secundum S. Joannem
stomachum, ut ad eandem a plenitudine voluntatem
ret unusquisque ea facilitate carnem exuert, &
vestimentum: est proprium cruorem per
fundere, sicut aquam in terram fundimus.
de tertio itinere seu die correspondente tertio
sub protectione Regum Principatum, modo
exposito.

EXEMPLA.

TIT. II.

Exempla
ad promptè
acceptan-
dum mortis
nuncium. **C**hristus Dominus noster: monitus ab Angelo
esse voluntatem aeterni Patris, ut moret et
primum subito se obtulit ad bibendum calicem
Passionis & mortis, & reprehendit Petrum, quod